

Ὀνειρευόμενος τὸν ἑαυτό του ἀρχισερβιτόρο στὴν Ἀμερική,  
 Πλέοντας μέσα σέ μιᾶς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σιωπῆ  
 Ἀνάμεσα σέ δοχεῖα τοῦ πάγου, ψυχρὲς πετσέτες.  
 Αὐτὲς οἱ μικρὲς σφαῖρες φωτὸς εἶναι γλυκιές σά ροδάκινα.  
 Μαζί μ' ἀνάπηρους καὶ σαχλὲς γυναῖκες, φιλικά,

Τὸ γυμνὸ φεγγάρι κατευνάζουν.  
 Μὲ ψυχὴ καλόγριας καίνε πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ποτὲ δὲν παντρεύονται.  
 Σὲ εἴκοσι χρόνια θά 'μαι ξεπεσμένη  
 Σάν αὐτοὺς τοὺς ἀφημένους στά ρεύματα καζαμίες.

Παρατηρῶ τὰ χυμένα τους δάκρυα νά σκοτεινιάζουν καὶ νά θαμπώνουν σάν πέρλες.  
 Πῶς θά πῶ ὀτιδήποτε  
 Σ' αὐτὸ τὸ μωρὸ πού εἶναι ἀκόμη σέ μιᾶς γέννας νάρκη;  
 Ἀπόψε, τὸ μαλακὸ φῶς τὴν ἀγκαλιάζει σά σάλι,  
 Οἱ σκιὲς καμπουριάζουν σάν καλεσμένοι σέ βάρφιση.

#### ΜΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

Ἄδεια, ἀντηχῶ ὡς τὸν ἐλάχιστο βηματισμό,  
 Μουσεῖο δίχως ἀγάλματα, λαμπρὸ μὲ κολῶνες, προστεγάσματα, ροτόντες.  
 Μὲς στὴν αὐλὴ μου ἔνα συντριβάνι πηδᾶ καὶ βυθίζεται πίσω στὸν ἑαυτό του,  
 Μὲ καρδιά καλόγριας καὶ κλειστὸ στὸν κόσμο. Μαρμάρινοι κρίνοι  
 Ἐκπνέουν τὴ χλομάδα τους σάν ἄρωμα.

Φαντάζομαι τὸν ἑαυτό μου μ' ἕνα σπουδαῖο κοινό,  
 Μητέρα μιᾶς λευκῆς Νίκης καὶ μερικῶν μ' ἄδεια μάτια Ἀπόλλωνων.  
 Ἀντί γι' αὐτὸ, οἱ νεκροὶ μὲ πληγώνουν μὲ φροντίδες, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νά συμβεῖ.  
 Τὸ φεγγάρι ἀκουμπᾷ ἕνα χέρι στό μέτωπό μου,  
 Μ' ἀνέκφραστο πρόσωπο καὶ σιωπηλὸ σάν νοσοκόμα.

#### ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Ἐπάρχει αὐτὸς ὁ λευκὸς τοῖχος, πού ἀπὸ πάνω του ὁ οὐρανὸς δημιουργεῖ τὸν ἑαυτό του—  
 Ἄπειρος, ἄφθαρτος, πέρα γιὰ πέρα ἀνέγγιχτος.  
 Ἄγγελοι κολυμπᾶνε μέσα του, καὶ τ' ἄστρα, ἀδιάφορα ἐπίσης.  
 Εἶναι τὸ μέντιούμ μου.  
 Ὁ ἥλιος διαλύεται πάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, αἰμορραγώντας τὰ φῶτα του.

Ἐνας γκρί τοῖχος τώρα, γδαρμένος καὶ ματωμένος.  
 Δὲν ὑπάρχει κανένας δρόμος πὲρ' ἀπ' τὴ σκέψη;  
 Βήματα στὴν πλάτη μου σπειρώνονται μέσα σ' ἕνα πηγᾶδι.  
 Δὲν ὑπάρχουν δέντρα οὔτε πουλιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.  
 Ἐπάρχει μόνο μιά κακοκεφιά.

Αὐτὸς ὁ κόκκινος τοῖχος συσπᾶται συνέχεια:  
 Μιά κόκκινη γροθιά, ἀνοίγοντας καὶ κλείνοντας,

Δυό γκρίζες, χάρτινες σακοῦλες-  
 Αυτό 'ναι πού ἀπ' αυτό εἶμαι φτιαγμένη, αυτό κι ἕνας τρόμος  
 Τοῦ νά μέ κυλᾶνε καί νά φεύγω κάτω ἀπό σταυρούς καί μιά βροχή ἀπό ἀποκαθηλώσεις.  
 Πάνω σ' ἕνα μαῦρο τοῖχο, ἀπροσδιόριστα πουλιά  
 Περιστρέφουν τά κεφάλια τους καί κραυγάζουν.  
 Δέν ὑπάρχει καμιά ὁμιλία ἀθανασίας μεταξύ τους!  
 Κρύα κενά μᾶς πλησιάζουν:  
 Κινοῦνται βιαστικά.

#### ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Αὐτό δέν αὐτό πού ἐννοῦσα:  
 Γυψομαρμάρινες καμάρες, οἱ στιβαγμένοι βράχοι λιαζόμενοι σέ σειρές,  
 \* Ἄδεια μάτια ἢ ἀπολιθωμένα αὐγά,  
 \* Ἐνήλικες ἐνταφιασμένοι σέ κάλτσες καί τζάκετ;  
 \* Χλομοί σά λαρδί, ρουφώντας τόν ἀραιό  
 \* Ἀέρα ὅπως γιατρικό.

Τό σταματημένο ἄλογο στὸν χρωμιωμένο του πάσσαλο  
 \* Ἀτενίζει πέρ' ἀπό μᾶς· οἱ ὀπλές του μασοῦν τήν καρβουνόσκηνη.  
 Τό πουκάμισό σου ἀπό χοντρό λινό  
 Φουσκώνει σάν τριγωνικό πανί. Μπόρ  
 \* Ἐξοστρακίζουν τήν ὑγρή λάμψη· οἱ ἄνθρωποι ἀδρανεῖς  
 Καθώς σέ νοσοκομεῖο.  
 Μπορῶ νά μυρίσω τ' ἀλάτι, ἐντάξει.  
 Στά πόδια μας, ἡ θάλασσα μέ μουστάκι ἀπό ἀγριόχορτα  
 \* Ἐπιδεικνύει τά γλαυκοπράσινά της μετάρια.  
 Λυγίζοντας καί σκύβοντας ὅπως μιᾶς παλιάς σχολῆς χορευτρία τοῦ ὀριεντάλ.  
 Δέν εἶσαι πιό εὐτυχησμένος ἀπ' ὅ,τι ἐγώ γι' αὐτό.  
 \* Ἐνας ἀστυφύλακας δείχνει ἕναν ἄδειο γκρεμό

Πράσινο σάν ἕνα τραπέζι τῆς τράπουλας, ὅπου πεταλοῦδες τοῦ λάχανου  
 Ξεφλουδίζονται πρὸς τή θάλασσα ὅπως κι οἱ γλάροι ἄλλωστε,  
 Κι ἐμεῖς κάνουμε πικνίκ μέσ στή θανατερή βρώμα μιᾶς τρικοκκιᾶς.  
 Τά κύματα πάλλουν καί πάλλουν σάν καρδιές.  
 \* Ἀραγμένοι στήν ἀκτή κάτω ἀπ' τοὺς ἀφρισμένους ἀνθούς, ξαπλώνουμε  
 Ναυτιασμένοι καί στεγνοί ἀπό πυρετό.

#### Ο ΑΛΛΟΣ

Μπαίνεις ἀργά, σκουπίζοντας τά χεῖλια σου.  
 Τί ἄφησα ἀνέγγιχτο στῆς πόρτας τό κατώφλι-

Λευκή Νίκη,  
 \* Ἀναβλύζοντας μέσ ἀπ' τοὺς τοίχους μου;

Χαμογελαστά, γαλάζια ἀστραπή  
 \* Ἀναλαμβάνει, σάν ἕνα τσιγκέλι, τό βάρος τῶν κομματιῶν του.